

Ik zie je kijken. Deze kamer komt je bekend voor, het is daarom, ik weet het. Het gedemodeerde houten bed met de eenvoudige matras, het muskietennet, de kille, kale en hier en daar om een wreef van de verfkwast schreeuwende witte muren, de zwart gelakte schappen, de nachtkastjes – of laat het ons opklaptafeltjes noemen – aan weerskanten van het bed, de rode linoleumvloer met marmermotief... Al dit alles herken je van ergens en het heeft buiten jouw wil om jouw geheugen aan het werk gezet... Misschien herken je de zwarte stoel, of toch minstens de rugleuning ervan, een veredelde kapstok in feite voor broeken vol goesting. En de ventilatorwieken, juist, de witte ventilatorwieken aan het plafond die ik zo vaak heb bekeken terwijl voornamelijk

blanke mannen hun zaadpap in mij loosden, ook die zeggen je iets... Dit stilleven van een troosteloos ogende kamer ken je, en ik zal je hersens niet langer vermoeien en je zeggen vanwaar: een foto van deze ruimte is Europa rondgegaan als illustratie bij krantenartikels die het uitkreten dat niemand minder dan Jens De Gendt, het godenkind van het wielrennen uit het verscheurde land waar wielrennen het heiligst is, om het leven was gekomen in een luizig rendez-vous-hotel in de hoerigste hoerenstad van heel Senegal, in aanwezigheid van een prostituee die hem bovendien van twee gsm's en een hoop geld bestolen had.

Die kamer is dit inderdaad. Kamer nummer twee uit La Maison Grise. *Chambre climatisée, tout confort, équipée de salle d'eau avec douche et wc.*

En het hoertje, zoveel had ik al te kennen gegeven, dat was ik. Ben ik. Al hou ik helemaal niet van dat boerse woord. Waar ik werk daar zijn geen hoeren. Enkel en alleen gazellen. Je zal zeggen: dat is wel een zeer goedkoop eufemisme voor hetzelfde werk, van een valse poëzie bovendien en wellicht heb je gelijk. Als gazelle stop ik dezelfde dingen in mijn mond als een hoer, ik

laat dezelfde zure, door maagklachten aangevreten ademtochten mijn gezicht in puffen. Maar ik voel me dertig kilogrammen lichter onder de noemer van gazelle. Gerespecteerder, ook. Indien niet door de klanten, dan toch minstens door mezelf.

Maar goed: deze kamer... Het interieur ervan werd je op een ochtend aangeboden door alle mogelijke kranten, als betrof het een journalistieke vondst te vergelijken met de onthulling van een staatsgeheim. De treurnis was door geen enkele gespecialiseerde interieurfotograaf uit die kamer te retoucheren en alleen al een snelle blik op de geïllustreerde voorpagina's vatte het schrijnende van de situatie samen: de wielerprins die ooit een racecircuit voor karts in zijn achtertuin had laten bouwen... hij die naast dat racecircuit een riante vijver liet aanleggen en de arbeiders opdroeg de uitgegraven aarde naar een plaatselijke steenbakkerij te rijden, zo'n 16.000 vrachtwagenritten bij elkaar, om vervolgens een joekel van een villa neer te poten met al dat baksel... en die dat huis na goed en wel een jaar alweer verliet wegens een echtscheiding...

hij die in gezelschap graag mocht imponeren met zinnen als ‘Mijn eerste wagen die uitbrandde was een Mercedes CL’... hij, Jens De Gendt, de grote Jens De Gendt, hij moest dus sterven in een schurftig hotel. Overgelaten aan zijn lot. Een stuk stront. Een leven dat had gestroomd van de goden naar de goot.

Sommige dagbladen in de motregengebieden van Europa drukten ook foto’s af van de straat die de kampioen in het gezelschap van die inferieure hoer, een tippelaarster zonder gezondheidskaart, was ingegaan. Een stoffige, onverharde, onverlichte en dus levensgevaarlijke straat in het 221ste departement, een steeg die taxi-chauffeurs niet wisten te vinden of veinsden dat ze die niet wisten te vinden, om de kilometerteller naar het niveau van een maaltijd voor het hele gezin te tillen. Zo ze al geen bibbergeld eisten om hun klant door deze achterbuurt te loodsen. De straat die Jens De Gendt, gebeiteld zij zijn naam uit miljarden gestolde tranen, niet dan in een lijkzak verlaten zou.

De persmuskieten richtten hun lenzen op de container die hier toevallig stond: nóg vormvaster goten zij daarmee het beeld van de totale

troosteloosheid waarin hun monument z'n einde vond. En wat het journaal nog het meest animeerde in de eerste uren nadat de doods-tijding van de kampioen uit hun faxen sputterde, was de vraag, het mysterie: wat deed het lichaam van Jens De Gendt in een deerniswekkend hotel-bed, terwijl hij een kamer had geboekt in een gans ander hotel, namelijk het Ermitage, een viersterrenparadijs op drie kilometer en een hele hoop beschaving van de onheilsplaats vandaan? De gastenlijst van La Maison Grise was trouwens duidelijk: de man die in één van hun zielige lakens het leven had gelaten, was daar niet ingeschreven. De naam van de hoer was wel terug te vinden in het register. De naam van de gazelle.

Uiteraard werd er meteen door wielercommentatoren overal ter wereld rekening mee gehouden dat de desperate wielerprins het levenseind van zijn bewonderde held en wapenbroeder, de klimgeit Marco Pantani, had willen kopiëren. Maar dan was deze dood toch slechte namaak, die kanttekening moest ogenblikkelijk worden gemaakt. Want werd Jens met een spuit insuline en een strip slaapmiddelen tussen vier kale mu-

ren aangetroffen, zijn idool had zich tenminste een overdosis gespoten in een hotel met smaak en standing: De Roos Van Rimini. Omringd met spullen van zijde en kashmir, in een king-size bed waarvan geen vierkante millimeter door een driestuiverslet werd ingepikt. En bovendien had de bewonderde Pantani zijn sterfdatum beter geprikt. Niet zomaar een verloren maandagochtend in oktober waarop er door niemand zou mogen worden gestorven of geboren, maar een met symboliek verzwaarde veertiende februari.

Ware keizers stierven staande, wielrenners zwoeren blijkbaar bij hotelbedden.

De vragen rezen. Want de karaktertrekken van de flamboyante Jens De Gendt waren er overigens niet naar om zich in een vlooiensal van het leven te beroven, daarover raakten de kenners het zeer snel eens. Iemand die van werkelijk alles in zijn bestaan een show had gemaakt, van de hoogtepunten zowel als van de dieptepunten – de omtrent zijn scheten belegde persconferenties brachten meer camera's op de been dan de officiële crisismededelingen van de premier –:

zo iemand zou zijn zelfmoord wel tot in de puntjes weten te soigneren. Toch?

En als het geen zelfmoord kon zijn, wat was het dan wel?

De vragen rezen hevig.

Terwijl hoog boven de kreeftskeerkring nieuwsredacties het carrièreoverzicht van een volksheld inblikten, was ik reeds voor de procureur verschenen en kreeg ik mijn eerste avondmaal in de gevangenis van Thiès. Gierst met kip, ik had niet te klagen.

Laat me nu terugkeren naar de avond van zondag 15 oktober. Ik was als zo vaak met mijn vriendin Binata, nou ja vriendin, een collega zal ik maar zeggen, naar restaurant-discotheek Le Loft gegaan om er te doen wat gazellen horen te doen: begerlijk zijn en blaadjes verslinden. Als er schwung in de nacht mag worden gebracht, dan is Le Loft zowat de beste uitvalsbasis in deze streek. Een bordeel is het niet, nogmaals: restaurant-discotheek is de enige omschrijving waaraan het etablissement voldoet. Maar wie wil wippen weet z'n waar daar snel te vinden en als dusdanig staat het ook bekend.

En daar zat hij dus, de ergens in het zompige noorden aanbeden maar voor mij volkomen onbekende Jens De Gendt, samen met zijn vriend, ploegmakker en reisgezel Sergio Ten Dam aan een tafeltje een hamburger te eten, onderwijl de dansvloer overschouwend gelijk een vrolijke keurmeester.

Hoe achteloos een mens uiteindelijk zijn dodenmaal naar binnen speelt, eenvoudigweg omdat hij van niet beter weet. Want zeker, had hij hem later die nacht niet uitgekotst, Jens De Gendt zou samen met die hamburger zijn begraven en verteerd. Of was het toch niet zo achteloos als ik het hier kan hebben geschetst? Inderdaad zou je ergens haast gaan geloven dat hij in die hamburger de komst van het noodlot had geproefd, want zijn appetijt voor vrouwelijk vlees was groter dan voor wat hij op zijn bord aantrof. Met lange tanden speelde hij zijn galgenmaal naar binnen en het moet ongetwijfeld zijn leed hebben verlicht dat hij die dekselse smaak weg kon spoelen met een gin-tonic.

Europeanen op vakantie in Senegal: hamburger met gin-tonic.

Een klein etmaal later zou Sergio aan het

zwembad van het Ermitage liggen, zich stilaan zorgen barend om de uit beeld verdwenen wie-
lergod. Wanneer hij vervolgens door de gendar-
merie op de hoogte werd gebracht van het over-
lijden van zijn makker was z'n eerste reactie:
'Dat kan niet!' En zijn tweede reactie: 'Het komt
door de hamburger!'

Ze hadden een verdachte en het was een ham-
burger. Zo staat het in officiële verslagen. De
twee topsporters, zo moet u weten, hadden met-
een in het snotje gehad dat er iets niet deugde
aan die vleesburger. Hij was slecht doorbakken,
smaakte bedorven, zat ongetwijfeld vergeven
van microscopisch kleine beestjes waartegen de
tropische geneesheren in hun vaderland weinig
konden ondernemen. Bleek och god en och arme
dat ook die Sergio de hele nacht ziek op zijn vier-
sterrenmatras had gelegen. Kotsen had hij niet
moeten doen, maar de neiging was er wel ge-
weest...

Luister... Wanneer in de nasleep van de tragedie
de mensen hier vertelden dat het sterfgeval van
zo'n celebritéit een slechte zaak was voor de

natie Senegal, dan was ook het verhaal van de vunzige hamburger opgenomen in die redenering. Je moet weten, wij hebben één van de zwakste economieën ter wereld. We zouden moeten leven van onze vissen maar daar zijn er alsmaar minder van te vinden in onze wateren. Met wat we telen aan pinda's en winnen aan fosfaat houden wij ons overeind. Moeizaam doch dapper. Met andere woorden, wij zijn maar al te blij met dat half miljoen toeristen dat hier jaarlijks neerstrijkt. Maar als het aan de grote klok wordt gehangen dat het eten van een doodgewone snack in Senegal je het leven kosten kan, dan zijn wij spoedig ook die inkomsten kwijt.

Terug nu naar Jens De Gendt. Terug naar het moment waarop hij nog leefde en er glans sprak uit dat leven. Ik had hem meteen gezien toen hij Le Loft naar binnen schreed en ik wist daar al dat mijn aandacht voor hem die avond niet meer verslappen zou. Hij liep als iemand die blikken absorbeerde en dat dragen kon. Een middelpuntvliedende mens, of zoiets. Waar hij naar binnen ging werd de loop van de dag veranderd. Hij maakte een vrolijke indruk, was helemaal